

Egressy Zoltán

A város ilyenkor már részeg

Majdnem éjfél van, amikor felszállok a centrum felé haladó buszra. Kékek, sárgák a fények a parton, pirosak meg zöldek, folyik össze a sok szín a szemem előtt, hunyorgok, világítanak a sötétben, nem tudom pontosan mik, áttörnek az ablaküvegen, bejönnek a fejembe. Egész nap a parton voltam, feküdtem és sétáltam a napsütésben, a forró homokon. Próbáltam vigyázni, nehogy belekössek valakibe. Délután bementem egy kocsmába, egész eddig ott ültem. A poharaim alján jég csillogott, sok pohár, sok jég, ott csillogtál, az arcodat láttam a jégben, azt néztem délután óta. Majdnem éjfél van.

– Emberek, mindannyian örülni fogtok – mondta egy lángoló tekintetű dzseki baszkul, büszkén mutogatott a kocsmá tévéjére, nagyokat nyelt, feszülten várt valamit, nem tudom, meccs következett, vagy beszámoló egy robbantásról, amit ő követett el, nem érdekelt annyira, hogy ott maradjak. Fizettem, fáj már a szemem. Meredt mindenki a képernyőre, néha odasandítottak a dzsekihez, egyelőre nem történt semmi, a tévében másról beszéltek. Kijöttem, az emberek akkor még nem örültek.

Szomorúan ingattad a fejedet, nem bírtam, inkább abbahagytuk. Nem most gondolom át először az egészet, csak most belém harap megint egy kanyar után hirtelen minden, pörgetem vissza az eseményeket. Az ablakon túl feketedik a Vizcayai-öböl, szénfekete, összemosódik az éggel, ahogy napközben összefolyt a víz képe meg az arcodé, az arcod ott volt a tengeren, benne volt, ringatózott rajta. Nagyon sötét van, félek ilyenkor a víztől, még hallgatni se szeretem a zúgását éjszaka, nemhogy nézni vagy belemenni, most viszont bámulom a buszból, a biztonságból. Nekem még ehhez is erő kell, a rátekintéshez, az ital tesz vakmerővé, én attól felbátorodom, mint az igazi hülyék. Úgy tudok csak berúgni, hogy éber maradok, jár az agyam. Abba kellett hagynunk az egészet, nem bírtuk, aztán mégis újrakezdtük, mert úgy se bírtuk, de nem a boldog arcod van előttem, hanem ahogy ingatod szomorúan a fejedet.

Mi mást csinálnék a centrumban, bemegyek mindjárt egy másik kocsmába. Távolodom a helytől, ahol alszom néhány napja, távolít a busz, ma is ott kéne töltenem az éjszakát, majd meglátjuk, így lesz-e. Elfelejttem egy pillanatra, mit akarok, hová megyek, észlelem, hogy elhagytuk a megállót, ahol le szoktam szállni, felpattanok, ki akarok ugrani, aztán magamhoz térek, visszaülök. Maradok. Maradok szépen. Széztavardtam, forró volt a nap, fáj a szemem a jégcsillogástól,

borzalmas volt a vádló arcodat látni órákon át, mert valahogy kiszállt a tengerből, berepült a kocsmába, a pohárba, ott úszott az italaiban. Amikor elfogytak, áttelepült a jégre. Vádló, pedig tudom, hogy nem haragszol rám. Nézek ki az ablakon, most megint ott látlak a feketeség közepén, vagy inkább csak odaképzellek, hullámozol valami elszánt vízre simulással. Gyorsan keresek egy almaborozót, amikor majd leszálok, egy sidrariát, tovább iszom, nincs semmi más dolgom a város központjában, mit csinálhatnék mást.

Idegesen fészkelődöm majd, úgy szoktam rendelés előtt, most majd olyat kérek, amibe nem kell jég. Txakolit, gyümölcsös fehérbort. Elő kellett volna léptetnem a rajzoló, ki kellett volna neveznem a helyettesemnek, vagy legalább fizetésemelést adni neki, ehelyett megharagudtam rá. Nem akart rosszat, így sikerült a rajz, nem tehet róla. Eszembe jut az idő, mielőtt még szalvéták gyártásába kezdtem, milyen jól kitaláltam, hogy különleges falinaptárakkal foglalkozom majd. Terveztem egy kivégzési módokat bemutatót, a májusé volt a guillotine, a júliusé keréketörés, kapott volna minden hónap egy képet. A nyitólapra, még a január elé extrát akartam, félig tréfának szántam, de csak félig, cirkuszi késdobáló szerepelt volna a képen, ahogy dobja a késeket a nőjébe. Akkor ment el a kedvem az egészsőtől, amikor olvastam, hogy Angliában megjelentek börtönös, körfogalmas, parkolóházas falinaptárak. Ideges lettem, olyankor is fészkelődni kezdek általában.

Lelépek a buszról, szerintem megkönnyebbült a sofőr, viszlát, mondja baszkul, jólesik leszállni, megúsztam hányás nélkül, már nehéz volt tartani, igazából ő úszta meg, a busza. Nem tudja, hogy ez volt a tét az utolsó pár száz méteren, bár talán érzi, néz rám sunyin a szeme sarkából, látott már részeg turistát, vigyorgó barmot eleget. Viszlát, magyarul kiabálok rá, aztán már az utcán vagyok, előre-görnyedek, hányok. Elveszettebb vagyok, mint valaha. Az utca közepére megy az egész, nem törődik velem senki, pedig vannak elegen. Jobban vagyok, nézem a kirakatokat, melyikbe menjek, mit igyak, ja, bort, már kitaláltam, hemzsegnek itt a helyek, telítettek a tavernák, meg szoktam érezni, melyikbe menjek, ahonnan rossz majd az eljövés, de azért meg is könnyebbülök, ha lelépek.

Nagyon jó kreatívjaim vannak a szalvétás üzletben, túl jók, csupa képzőművész, a legfaszább mintákat tolják elé, uraljuk a piacot, a növény-sorozatot szeretem a legjobban, de erős a védett madaras meg a bohócos széria is. Viszik szépen. Igazi meserajzok, a legszebb színekkel, igazi színek, olyan gyönyörűek, remélem, rossz érzés beletörölni a mocskos, zsíros szájakat, remélem, fáj azoknak, akik erre használják. Amikor megláttam az arcodat a terven, azt hittem, elájulok. A lány-sorozat már készen volt, sürgettem a fiúmat, nem volt elképzelésem, hogy milyen legyen, csak annyi, hogy ne gyerekarcot ábrázoljon, a lány legyen fiatal lány, a fiú fiatal fiú, de ne gyerek, az illetékesekre bízom a pontos kidolgozást. Hullámos haj, kék szemek, a legjobb emberem mutatta, amit rajzolt, néztem, bámultam, nem hiányzott sok ahhoz, hogy elveszítsem az eszméletemet. Túl jó kreatív, az se jó, ha valaki túl jó.

Kijelölöm a kocsmát, bemegyek, végül inkább sört kérek, kezdek megboldulni ettől a várostól, nem lennék meglepve, ha belátható időn belül bajom esne, vagy valakivel történe valami a közvetlen környezetemben, felgyulladna

például mellettem valaki. Leülök a pulthoz, az embereket kezdem figyelni, sötét tekintetek, alulról néznek fölfelé, leigázhatatlan, vastag szemöldökű népség, határozottan szembenéznek azzal, aki felém fordul, mindjárt lebuuzznak; vannak nők is, nem is kevesen, helyesek, mindenre elszánt a tekintetük, mellbimbóik ki akarják lyukasztani pólóikat, néznek rám bizalmatlanul, bármire nyitottan. Sört kérek, rosszkedvűen morog a csapos, ahogy odatolja elém. Kérek máris még egyet, majd felváltva iszom. Nem jön be a hely igazán, ahogy kikérem a második korsót, érzem, hogy tovább kéne állnom, de most már maradok, lesz ami lesz, nincs még fél egy se, hosszú még az éjszaka, innen majd átmegegyek valahova, aztán stoppal visszajutok valahogy a szállásomra. Ez legyen a következő órák gondja, most iszom a sört, valamit muszáj csinálnom, nem megy semmi, semmi, nem tudok szabadulni tőled. Nem érzem itt jól magam, nem passzol a hely a hangulatomhoz, nem jó az íze, nem tetszik a berendezés, stílustalan, a szomszédos kocsmába kellett volna mennem, bordó-kék fényei vannak, majd átnézek, de már most is ott kéne lennem, eleve oda kellett volna mennem, mindegy, most már ez van, ezt jelöltem ki.

Lép egy bizonytalanul felém egy fiatal, borostás fiú, nem nézek rá, a poharamat bámulom, megtorpan, nem jön oda. Hálás vagyok érte, azonnal elküldeném a piczába, baj lenne belőle, itt vannak a barátai. Rólad gondolkodom, most nem látalak a sörben, ezért is hálás vagyok, azon tűnődöm, miért kezdtük újra. Nem történt volna semmi baj, ha nem futunk neki még egyszer. Túl nagy volt a fájdalom, hogy mással lehetsz, arra gondoltam, hogy éljem túl, ha mással mész a tengerhez, mindig vízhez mentünk, mert szereted. Ne légy mással, velem légy. Önzőség, hiúság, büszkeség, ezek ostobaságok, mégis fontosak mindenkinek, de mindegy, nem ez volt a lényeg, hanem hogy szerelmes vagyok beléd. Most ugyanúgy, mint az elején. A jobb szemed tárgyilagos volt mindig, normális, praktikus, de a bal nem, a bal nagyon nézett. Az tudott mindent, benne volt minden, tudta a végét is a történetünknek, ezzel együtt szerelmesen nézett rám. A mesekönyvemben pont ilyen volt a rajz bal szeme, mint a tiéd, a jobb is, a szív alakú arcforma, a szemöldök, az orr íve, a haj esése, színe, minden, minden. Ötéves lehettem, de egy életre megjegyeztem, szerelmes lettem a grafikába, ezt az arcot kerestem ötéves koromtól. Akkor még nem zavart, hogy egy fiú arca tetszik, nem tudtam, hogy ezzel bármi baj lehet, később lett büntudatom, tíz évvel később, aztán újabb tíz év telt el, mire túlléptem rajta, mire nehezen, lassan, bizonytalanul túlléptem az egészen.

Amikor találkoztunk, még csak ismerős voltál, nem ugrott be, hogy láttalak húsz éve egy mesekönyvben, később jutott eszembe. Telepakoltam magam mindenféle érzéssel, előjött minden, ami rád várt, már húsz éve vártalak, félttem, hogy a lányokat szereted, nekik biztos tetszel, ezeknek itt nagyon tetszenél, a hegyes mellűeknek, egyébként tudom, hogy tetszettél a szép lányoknak. Fiúra sosem voltam féltékeny, csak lányokra, ha egy lány vett volna el tőlem, dupla árulásként éltem volna meg. Tele vagyok lánybaráttal, nem tudom ezt megmagyarázni. A szalvétán akkor láttam meg az arcodat, amikor már majdnem egy év eltelt. És nem jutott eszembe, hogy aki rajzolta, talán a könyvből másolta le az arcod, ez nem jutott eszembe akkor, csak az őrjöngő rohamomra emlékszem, majdnem

meggyanúsítottam, hogy ismert téged, a szeretője voltál, aztán az jutott eszembe, hogy a történetekre akar utalni, tud valamit róla, zsarolni akar esetleg. Az egyik sört már megittam, muszáj sietni veled, mert nem elég hideg. Itt van velem az a pillanat, az az érzés, ami akkor volt, amikor először találkoztunk.

A két legerősebb gyerekkori élményem egyike ez a rajz. A másik egy késes rémálom, azóta rettegek minden szűrő- és vágóeszköztől. Fodrásznál becsukom a szememet. Nagyon félek a kenyérszeleteléstől, ezt mondtam is neked. Valami végzetes félelem ez, nem tudok szabadulni tőle, ugyanolyan végzetes, mint a szerelmem irántad. Ki fogom rúgni a kreatívomat, nem azért, mert haragszom rá, hanem mert mindig te jutnál eszembe róla. A terveiből próbasorozatot csináltattam, de csak azért, hogy itt legyél velem, hurcolok magammal pár darabot, van nálam most is. De megvalósulni nem hagyom, forgalomba nem kerülhet. Asztalokra nem kerülhet. Nem tudom, miért hordom magamnál, az ilyen füledt éjszakák egyébként is meggyötörnek, hozzá jön még az ital, úgy látszik, nem elég ennyi, beteszlek a zsebembe, veled is kínzom magam. Nemsokára megint rosszul leszek, sok volt a whisky, sok lesz a sör, hánynom kell megint, jön föl valami, próbálom lenyomni egy korty sörrel, nem akarok feltűnést. Szeretnék eljutni a WC-ig, de nem esik jól megmozdulni, ráadásul a bejáratánál ott áll a hely két kidobója, gúnyosan néznek rám, közben cigiznek, pedig biztos nem szabad, úgy látszik, nekik lehet. Ki szólna rájuk, a helyiség két legerősebb emberére?

Bántottak téged a szerelmünk miatt, tudom. Én voltam a fickó, aki miatt hörögve sírsz a telefonban. Ez voltam én a barátaidnak. Keresem a bajt magamnak egy ideje, de neked nem akartam semmi rosszat. Gyáva vagyok, viszont szívesen verekszem, főleg, ha a pofámba bámulnak olyan képpel, ami felbosszant. Néz ez a két ember egy ideje, néz négy másik is, terveznek valamit, vagy csak üldözési mániám van. Ha felhúzom magam, könnyen kötekedni kezdek, de látom a végét a dolgoknak, tudom, hogy nincs értelme. Minden miattad van, és semmiről se tehetsz. Így marad ez már. Azért nem hétköznapi, ahogy befejeződött, kaptam magam, és elhúztam akkor onnan, csúnyán otthagytalak, ez tűnt a legemberibbnek, nemcsak magam miatt, hanem azért is, mert nem akartam, hogy a szükségesnél többen tudjanak a kapcsolatunkról, nem akartam rosszat neked, úgylis eleget bántottak.

– Durva dolgok történnek ma éjjel – mondja a társaság egyik tagja a másiknak, baszkul persze, de megértem, közben mintha rám sandítana, lehet, hogy ez túlzás, de nagyon úgy tűnik. Fegyelmезem magam, nem akarok semmiféle felfordulást előidézni. Talán nem velem foglalkoznak. Ebben a kocsmában nincs tévé, mire gondolhat a durva dolgok emlegetésével, valami van a levegőben, kintről üvöltés hallatszik időről időre, gyakori a fékcsikorgás is, káromkodnak és röhögnek felváltva. Mindenki részeg, az egész város részeg. Családokat nem látni az utcán, ez szokatlan, éjszaka van, de éjjél után itt kisgyerekekkel szoktak sétálni a szülők kézen fogva, most valamiért nem, most mindenki vad, mindenki felnőtt, lázasan akar élni, biztos telihold van. Túlradnak az érzelmek, erősebbek a hangok, viszonylag hosszú idő után most jelensz meg előttem, nem a pohárban, nem a sörben, nem is a korsót nézem, csukva van a szemem, mert megint megfájdul, egyszerűen itt vagy előttem a szemhéjam mögött, mosolyogsz, nagyon szép vagy.

Lüktet a torkomban valami, nem az alkohol, a szemfájást leszámítva kifejezetten jól vagyok. Nem kéne már, most már nem kéne beléd roppanni, de valamit mint-ha akarna tőlem ez az éjszaka, valamit akar, nagyon durván ver a szívem.

Méregetek jó ideje, mégis muszáj lesz bemennem a WC-re, lehet, hogy utánam jönnek és megvernek, valószínűbb, mint az, hogy nem. Felállok, lassan, tényleg nem akarok bajt, elindulok, visszatér a rosszullét, ha a padlóra hányok, azonnal megsoroznak, ezt pontosan érzem, még az lenne a legkevesebb, ha csak kirabolnának, de az se jó, megtalálnák a szalvétákat, kinevetnének, és akkor téged is kinevetnek, azt nem bírnám. Ugye megbocsátottad, ami történt, te? Ugye meg? Lassan lépek, mint amikor nedves gőzből haladok kifelé, olyankor is fáj minden mozdulat, égeti az arcomat a forróság, számolom a centimétereket. Soha nem a testek miatt mentem fürdőbe, soha. Nem is figyeltem senkire. Nem a fiúkba vagyok szerelmes, hanem beléd. Pisálni akartam, de sikerül hányanom is, biztos kihallatszík, bár nagy a zsongás, elég hangosan öklendezem, most már vége van, kiürültem teljesen, jól vagyok, tiszta vagyok. Lehet töltekeztem megint. Vissza kéne térnem a whiskyre, csak félek a jégtől, a sör jó, abban nem kísértesz. Emlékszem a napra, amikor elkezdtelek látni mindenben, minden-kiben, amikor elkezdted mindenféle testben, arcban járkálni körülöttem, jöttél szembe az utcákon, rettenetes volt, nem tudom, hogy bírtam hozzászokni. Egy ideig vártam, hogy elmúljon, de hiába figyeltem, méregettem magam, így maradt minden.

Nem tudtam soha senkivel megbeszélni a dolgokat úgy, mint veled. Ez az egyik. A másik te vagy. Ahogy kinézel. Látod, jelen időben mesélem, mert itt vagy velem, hozzád beszélek, gondolkodom, minden miattad van, hogy mit szólsz hozzá, ugye ügyes vagyok, jókat csinállok, te is úgy gondold, neked készül minden mozdulat és pillanat, nagyon hiányzol, biztos azért keresem a bajt egy ideje, hogy vége legyen a szenvedésemnek. Nem tudom, te mennyit szenvedtél, nem lehet gyors az ilyesmi, hebegve esküdöztem, hogy nem láttalak, beszéltem összevissza, kitaláltam valamit, mikor láttalak utoljára, nem faggattak túl sokat, letagadtalak, de nem éreztem, hogy elárultalak volna, nincs jelentősége, hogy szerintük bűnhődöm-e, bűnhődöm, hogy tudnának annál nagyobb büntetést kiszabni rám, mint hogy nem vagy, ennél nagyobb büntetést soha senki nem tudna adni nekem.

Megiszom még ezt a sört, fizetek, nem kérek többet, most, hogy kiürültem, már könnyen le tudom tolni, aztán kimegyek, sétálok pár órát, visszagyalogolok a szállásomra. Nem stoppolok. Hajnalra ott leszek. Lehet, hogy ma rászánom magam, és megpróbálok megszabadulni a szalvétáktól, hülyeség ez, gyerekiség, itt hordozlak, teljesen felesleges, úgyis itt vagy bennem, nem kell ahhoz képmás. Intek a csaposnak, kelletlenkedik, aztán számol, nyilvánvaló, hogy nem vagyok szimpatikus a csávnak, kifizetem az összeget, nem először mér végig, mindjárt beszólok neki, talán kiverik belőlem a fájdalmat. Jobb lenne, de aztán mindössze egy fitymáló grimaszt vágok, ha akartok, ugorjatok rám, provokációnak megteszi a grimasz, de nem akarnak bántani, csak néznek, ahogy a kijárat felé haladok, eldöntöm, hogy a séta előtt még bemegyek a bordó-kék almaborozóba, mégis megiszom egy txakolít.

Kijövök az utcára, picit hűvösebb van, mint mikor bementem, vagy csak fáradok, azért fázom. Le kéne vennem a ruhámat, ki kéne rázogatom belőle a part homokját, viszketek egy ideje, az is igaz, hogy nem annyira a ruhám van tele, inkább a bőröm. Ki kéne izzadnom a sok mérget, az emlékeket, bele kéne merülöm valami tisztító zagyvalékba, vagy egyszerűen sokkal brutálisabban kéne szétinnom magam, innom kellene eszméletvesztésig, de nem megy, ez soha nem ment, az agyam mindig dolgozik, részegen is világosan gondolkodom, csak a gátlásaim gyengülnek vagy tűnnek el jó esetben teljesen. Végeztem a mai nappal, a következőnek sem lesz más a koreográfiája, mint ennek volt, mindegy, hogy csomaggal, szatyorral vagy üveggel a kezemben indulok, valamit fogok majd és elindulok reggel, megyek a forró napon, sétálok, nézem a vizet, félek tőle, de vonz, ott leszel benne holnap is. Nem akarok most még erre gondolni, a hűvösödésnek örülök, elég ennyi kis érzés arra a pár pillanatra, míg az utcára érek.

Magamnál vagyok teljesen, nagyon is, túlságosan is, mégis megtántorodom, nem esek el, nem tudok, reflexszerűen lépek mindig jó helyre. Felfigyel rám egy hangos társaság, ők azok, a helyiek, kijöttek ők is, talán utánam, nem tudom. Röhögni kezdenek, nem akarnak segíteni, körbeállnak és mulatnak rajtam, nézik a részeg faszt, tapsolni kezdenek, mintha erősödne a hangjuk, de lehet, hogy az utcazaj dübörög a fülemben, közvetlenül az agyamban lüktet ez a valami, tompa, félelmetes, megvan, persze, már tudom, a vízzúgás, azt hallom, lebuktam a víz alá, hogy boldoggá tegyelek, nem sikerült, nem volt elég levegőm, feljöttem, neveltünk, aztán te mentél le, bevettél a szádba, fogtam a fejedet, egy idő után gyanús lett, mintha fel akarnál jönni, de nem engedtelek, ennyit kibírsz, nem hiányzott már sok, jó volt, pár másodperc kellett még, nyomtam le a fejedet, a hajadat markoltam, lent tartottalak, talán abban a pillanatban fulladhattál meg, amikor szétspricceltem a szádban, keményen, szorosan tartottalak, a közelben senki nem volt, senki, azonnal tudtam, hogy meghaltál, felrántottalak, kétségbeesetten rángattalak, de már késő volt, zihálni kezdtem, mint ahogy most, amikor elesek végre, röhögnek körülöttem, „baszki”, kiáltok ösztönösen és köpök egyet feléjük, zokon veszik, már nem röhögnek, csöndben vannak, kurta mondat harsan, lépnek egyet felém, kés éle villan az arcomnál, még egy, a hasam alján érzem az első dőfést, gyorsan dolgoznak, szaporán jár a kezük, alig fáj, esküszöm, alig fáj, fények villanását látom, megcsillannak a késeken, kékek, sárgák, pirosak meg zöldek, folyik össze a sok szín a szemem előtt, hunyorgok, világítanak a sötétben, nem tudom pontosan, mik, áttörnek a szememen, bejönnek a fejembe, még egy kicsit figyelem, mi történik, jár az agyam, egy kicsit még magamnál vagyok.